

Schriftlezing: Lukas 24:36-49, 1 Joh. 1:1-4
Tekst: Lukas 24:36 Thema: De Opgestane in het middelpunt. Zingen: Ps. 118:7 en 8 Ps. 85:4 Ps. 71:10 en 11, Ps. 72:2 en 4 Ps. 122:3

Hoofdpunten van de preek

De opstanding brengt ze samen: de elven, de vrouwen en de Emmaüsgangers. Wat hebben ze elkaar veel te vertellen, aan verhalen en ervaringen.

Jezus Zelf in het middelpunt

Terwijl ze druk met elkaar heen en weer praten, maar het niet op 'een rijtje krijgen' komt Jezus Zelf en neemt in hun midden de centrale plaats in.

Wat is het *nodig* dat Hij komt, zodat de kring om Jezus niet in verhalen *over* Hem en ervaringen *met* Hem blijft steken, maar dat het over Jezus Zelf gaat.

De Opgestane gaat een weg met de kring om Hem heen en helpt hun en ons met wijsheid/ liefde zodat ons verstand opengaat en we de Schriften verstaan.

Alle verhalen en ervaringen moeten met één stem gaan spreken over Jezus, de Opgestane, 'het Woord des levens.' Zó zullen we Jezus' getuigen zijn.

Jezus geeft vrede

De Opgestane komt ook om de eerste zegen van de opstanding te geven: 'vrede zij jullie.'

'Shaloom.' Een mooie en gebruikelijke groet en zeker met de geschiedenis van Israël ook een oprechte wens: vrede, d.w.z. géén vreemde overheersing.

De discipelen denken daar wel aan, maar Jezus bedoelt anders: vrede met God. Hij gaf Zijn leven aan het kruis om *vijanden* met God te verzoenen.

Die vrede roept de Opgestane uit in Zijn kring, zo worden we in erediensten gegroet. Wat God betreft geen wens, maar een zekerheid.

Vrede is meer dan het passieve 'geen ruzie/ oorlog hebben;' vrede is actief, in harmonie leven met en voor God (door de Opgestane).

Jezus zegt: vrede zij jullie. Meervoud. Vrede is niet individueel, maar een gezamenlijk goed en verantwoordelijkheid. Wie leeft in vrede met God, wil ook in vrede met zijn naaste leven.